Biruitori în suferinţe! 1 Petru 5:8-11

I.Suferinţa, un plan aparte în scopul lui Dumnezeu.Suferinţa de azi ne face să ne gândim mai mult la viaţa veşnică. Suferinţa este o şcoală prin care Dumnezeu lucrează la noi şi la alţii.

Perspective biblice asupra suferinţei:

-fiecare om trece într-un fel sau altul prin suferinţă în viaţa aceasta. Cum ne raportăm la ea este important, dacă reuşim să-i vedem scopul ei, planul Lui Dumnezeu, pentru că Domnul este acolo, cu siguranţă. Ne spune Biblia că Iov a ştiut să primească de la Domnul şi pe cele „bune", dar şi pe cele „rele". Aşa le vedem noi, pe unele rele, pe altele bune. De fapt abia mai târziu realizăm ce a fost rău sau bun.

În general, suferinţa ne înceţoşează concepţia despre Dumnezeu, şi chiar ajungem să nu mai vedem bine realitatea. Ne frământăm în sinele nostru şi satan poate lesne intra pe fir atunci şi să ne şoptească vorbe care să ne facă mult rău.

Unul din ele este că, suntem singuri atunci, că nimănui nu-i pasă de noi. Uităm ce spune 1 Petru 5:9"ştiind că şi fraţii voştri trec în lume prin aceleaşi suferinţe". La cei ca ei am găsi mângâiere şi înţelegere şi îmbărbătare. 2 Cor.1:3-7.

*Adevărata biruinţă în focul suferinţelor este de a-L vedea pe Dumnezeu în mijlocul necazurilor împreună cu tine. Daniel 3:25 (al 4-lea seamănă cu un fiu de dumnezei).

1 Petru 5:10 „Dumnezeul oricărui har...vă va desăvârşi..". Biruinţa este garantată prin harul Lui. Filipeni 1:6.

*Dumnezeu nu îmi dă mai mult decât pot duce eu. 2 Cor.1:8,9; 1 Cor.10:13. Se pare că uităm pe alţii foarte uşor. Uităm cât sufăr alţii în lume azi, şi că nu se poate compara cu mine şi cu tine, nu?! Este foarte posibil ca atunci când ne plângem să deschidem uşa unui duh rău, care poate veni şi va începe să ne planteze fel de fel de gânduri distructive.

Satan a promis primilor oameni cerul, veţi fi ca Dumnezeu, dar i-a atras până pe marginea prăpastiei iadului. Ce dumnezei jalnici au ajuns oamenii.

*Prima reacţie la suferinţă şi durere ar trebui să fie:"vai cât de teribil este păcatul", şi nu :"vezi cât de nedrept este Dumnezeu".

„Nimic nu intră în vieţile copiilor Lui, fără ca mai întâi să treacă prin Mânile înţelepte şi iubitoare ale Lui Dumnezeu".

Originea suferinţei:

Cum poate Dumnezeu care este bun să îngăduie atâta suferinţă?Aceasta este una din întrebările apologeticii. Dar nu a fost aşa de la creaţie, nu? Cauza este păcatul. Romani 8:22"toată creaţia sufere".

Motive de suferinţă: reputaţia Lui Dumnezeu este mărită mult în ochii celor din jurul nostru când văd felul nostru de reacţie diferit de al lor. Tocmai de aceea nu ne izbăveşte El uneori din necaz, ca să îşi arate slava şi să îşi culeagă gloria. 2 Cor.7:10; 1 Petru 1:5-7.

Domnul scapă pe Petru din temniţă Şi-şi arată puterea, dar nu-L scapă pe Iacov, şi Îşi arată şi acolo puterea. Cum aşa? Păi l-a luat în cer pe Iacov, nu?! Slavă Lui!

Suferinţa ne slăbeşte relaţia cu lumea, şi ne concentrează atenţia asupra cerului. Suferinţa amplifică sentimentul de instabilitate a acestei vieţi, făcându-ne să tânjim după permanenţa vieţii viitoare.

Cinci scopuri ale suferinţei:

1.Suferinţa furnizează o platformă pentru evanghelizare. Necazul nostru îi va trezi pe cei nemântuiţi. Fa.16:19-34. Ce i-a determinat pe cei închişi să asculte? Suferinţa, neobişnuitul.

2. Suferinţa perfecţionează perspectiva şi caracterul nostru. Satan speră că ne va încetini mersul pe cale prin suferinţă, dar Domnul lucrează la noi. Când suferim fie ascultăm de Dumnezeu şi creştem, sau plecăm urechea la fire şi stagnăm, regresăm. Suferinţa ne ţine treji. Automulţumirea ne adoarme spiritual. Folosind suferinţa, Dumnezeu ne ciopleşte acele părţi ale caracterului nostru care nu reflectă imaginea Lui. Noi suntem în şantier aici pe pământ.

3. Disciplinare. Evrei 13:5-13.

4.Suferinţa ne apropie unii de alţii. Coloseni 1:24. O cauză a răcelii relaţiilor dintre noi este prosperitatea materială. Cum dau de necaz, mă schimb, am nevoie să primesc, simt nevoia de părtăşie.

5. Suferinţa adânceşte credincioşia mea faţă de El. Filipeni 1:29

Pavel a fost obişnuit cu suferinţa. Filipeni 4:11,12; Fapte 14:22. Domnul Isus ne scrie Isaia 53 că era obişnuit cu suferinţa. Dar noi suntem obişnuiţi cu ea,sau noi reclamăm, ne mâniem?
Noi avem drepturi, dar Isus se supunea „dreptului judecător”!

Sfaturi de pe mapamond cu privire la mine:
Grecul spune:”Cunoaşte-te pe tine însuţi”!
Romanul:”stăpâneşte-te pe tine însuţi”!
Chinezul:”îmbunătăţeşte-te...”
Budistul:”Distruge-te....”
Musulmanul:”supune-te pe tine însuţi”!
Adevăratul creştin:”eul meu a fost răstignit împreună cu Hristos”. De aceea nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. De acum încolo nu mai trăiesc pentru mine, ci pentru Acela care a murit şi a înviat pentru mine.Să-L cunsosc pe El,şi puterea învierii Lui..”